

Sygn. akt V KO 71/16

POSTANOWIENIE

Dnia 27 lutego 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Skoczowska (przewodniczący)

SSN Marian Buliński

SSN Dorota Rysińska (sprawozdawca)

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 27 lutego 2017 r.

wniosku **A. B.**

o wznowienie z urzędu postępowania prawomocnie zakończonego wyrokiem Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 19 grudnia 2012 r., sygn. akt II AKa [...], na podstawie art. 542 § 3 k.p.k.

p o s t a n a w i a:

nie stwierdzić podstaw do wznowienia postępowania z urzędu.

UZASADNIENIE

A. B. zasygnalizował Sądowi Najwyższemu zaistnienie, w opisanym na wstępie postępowaniu, uchybienia wymienionego w art. 439 § 1 pkt. 5 k.p.k. Jak podaje w swym piśmie z dnia 8 września 2016 r. (uzupełnionym pismem z dnia 2 października 2016 r.), w postępowaniu tym nie uwzględniono „braku w polskim systemie prawa karnego kategorii kar dotyczących procedury sekurytyzacji kredytów, które są przedmiotem wyroku (...)”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Przytoczona powyżej okoliczność nie poddaje się ocenie w kategorii bezwzględnej przesłanki odwoławczej, wskazanej w sygnalizacji. Według przepisu art. 439 § 1 pkt. 5 k.p.k. przyczyna taka zachodzi, gdy orzeczono karę, środek karny, środek kompensacyjny lub środek zabezpieczający nieznanym ustawie.

Innymi słowy i najprościej mówiąc, unormowanie to dotyczy, nieprzewidzianych przez ustawę, orzeczonych środków reakcji karnej.

W takim razie trzeba przypomnieć, że wskazanym na wstępie wyrokiem Sądu Apelacyjnego, częściowo zmieniającym wyrok Sądu Okręgowego w O. z dnia 24 lutego 2012 r., sygn. akt III K [...], A. B. skazany został na łączne kary 4 lat pozbawienia wolności i 300 stawek dziennych grzywny po 20 zł za stawkę, po połączeniu dwóch jednostkowych skazań na kary 2 i 3 lat pozbawienia wolności oraz 300 i 200 stawek dziennych, licząc po 20 zł za stawkę – za przestępstwa zakwalifikowane na podstawie art. 296 § 2 i 3 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k., popełnione w dniu 4 lutego 2000 r. Za podstawę wymierzenia skazanemu kar przyjęto w obu wypadkach przepisy art. 296 § 3 k.k. oraz art. 33 § 2 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k.

Treść przytaczanych rozstrzygnięć dobitnie świadczy więc o tym, że kary pozbawienia wolności i grzywny, wymierzone A. B., mieszczą się w katalogu kar przewidzianych w kodeksie karnym (art. 32 pkt. 1 i 3 k.k.). Tylko dla porządku można dodać, że kary te pozostają w granicach określonych przepisami art. 37 i art. 33 § 1 i 3 k.k., art. 85 i 86 § 1 i 2 k.k., a także w granicach sankcji za przestępstwo opisane w art. 296 § 3 k.k.

Powyższe jest wystarczające dla przesądzenia braku podstaw do wznowienia postępowania z urzędu po myśli art. 439 § 1 pkt. 5 k.p.k., wobec czego czynienie dalszych rozważań co do intencji pisma procesowego, łączącego kategorie kar z „procedurą sekurytyzacji kredytów”, nie znajduje uzasadnienia.

Kierując się przedstawionymi względami, Sąd Najwyższy orzekł, jak na wstępie.

[aw]